

ALEXANDRA HEERING

SINGLE GELUK

ZO DOE JE DAT!

Uitgeverij Brandt
Amsterdam 2016

INHOUD

Voor mijn lieve neefjes en nichtjes
Daan, Beer, Madelief, Tika en Arthur

Inleiding	7
Hoofdstuk 1 Solo reizen	11
Hoofdstuk 2 Romantiek, seks en erotiek	41
Hoofdstuk 3 Kinderen	97
Hoofdstuk 4 Wonen	127
Hoofdstuk 5 Sociaal leven	171
Hoofdstuk 6 Zelfontplooiing en carrière	211
Spiritualiteit en nawoord	261

Copyright © Alexandra Heering 2016

Omslag: Studio Jan de Boer

Auteursfoto: Hans de Kort

Typografie: Zeno Carpentier Alting

NUR 450

ISBN 978 94 92037 33 6

www.singlegeluk.nl

INLEIDING

Single geluk

De groep singles in Europa groeit snel. Steeds meer mensen maken in hun leven verschillende periodes mee waarin ze ongebonden zijn. Volgens het CBS telt Nederland bijna 3 miljoen eenpersoonshuishoudens en zal dat aantal in 2040 tot ruim 3,5 miljoen zijn opgelopen.

Wat achterblijft bij deze groei is het beeld dat men heeft van singles. Veel misverstanden doen de ronde. Ze zouden eenzaam zijn, niet compleet en belemmerd in het verwezenlijken van hun dromen. Als je een relatie krijgt, zijn de reacties: 'Wat geweldig voor je!' en eventueel: 'Eindelijk, gelukkig!' Terwijl iemand over zijn pas verworven single status eerder zal horen: 'O, wat vervelend. Je ontmoet vast snel weer iemand anders.' Dit is opmerkelijk, want eigenlijk is er alle reden om te zeggen: 'Wat heerlijk dat je weer eens ongebonden bent! Geniet ervan!'

Het single leven is namelijk een leven vol mogelijkheden. Het is een tijd waarin je de ruimte en vrijheid hebt om helemaal te zijn, of te worden, wie je bent. Het is een tijd waarin je precies kunt doen wat je zelf wilt. Met andere woorden: het is fijn om single te zijn.

Dit is iets waar ik met voortschrijdend inzicht achter ben gekomen. Van jongs af aan had ik meestal wel een

vriendje. Ging het uit, dan huppelde ik onbezorgd door tot dat ik de volgende tegenkwam. Maar toen een grote liefde er na mijn dertigste verjaardag tussenuit kneep, was ik ervan doordrongen dat mijn toekomst op het spel stond. Een relatie en kinderen waren immers de voorwaarden voor een geslaagd leven. Die mening deelde mijn omgeving ook en ze maakten zich zorgen. Het was dus zaak snel een partner te vinden. Een groot gedeelte van mijn tijd investeerde ik in een zoektocht naar die ene man.

Het heeft me zo'n vijf jaar gekost om erachter te komen wat een *opportunity* het is om een tijd single te zijn. Het heeft me zo'n zeven jaar gekost om te ontdekken dat het niet een partner is die je gelukkig maakt of je leven richting geeft. Het komt uit jezelf, of je nu een relatie hebt of niet. Gelukkige mensen zijn mensen die hun leven accepteren zoals het nu is en iets doen met de positieve kanten ervan.

Toch blijft het een uitdaging om dat te zien als je regelmatig het omgekeerde signaal krijgt vanuit je omgeving en de maatschappij. Ook films, liedjes en boeken vertellen je iets anders.

De eerste keer dat ik de kansen zag die het single leven mij bood, was toen ik een oefening uitwerkte die ik van mijn therapeut had meegekregen. Want ja, ik zat in therapie. Ik vond mezelf namelijk zielig omdat ik niet had wat ik wilde, terwijl anderen dat wel hadden. Tijdens de sessies kwamen meestal de turbulente relaties aan bod waar ik mij telkens weer met volle overgave in stortte. Dat ik diepe twijfels had over mijn gevoelens, daar was vast wel iets aan te doen. Mijn motivatie was groot want de sleutel naar mijn geluk lag immers bij die (soms nog wildvreemde) man.

Op een dag zei mijn therapeut: 'Stel dat je pas over tien jaar een geschikte partner ontmoet, wat ga je doen in de tussentijd?' Binnen enkele seconden zat ik brullend van el-

lende haar hele doos tissues op te maken. Dan had het allemaal totaal geen zin meer, dat zou ik nooit volhouden. Ik heb me zelden zo wanhopig gevoeld en was verbijsterd dat zij mij dit aandeed. Maar eenmaal thuis ben ik er toch eens voor gaan zitten. Lekker op mijn bed met laptop op mijn schoot. Hoe zou ik mijn leven vormgeven als ik nog jaren single zou blijven?

Tot mijn eigen verbazing had ik binnen de kortste keren een pagina vol geschreven met plannen die makkelijker uit te voeren zijn als je ongebonden bent. Het besef groeide dat al die bewegingsvrijheid ook wel heel leuk is en dat er zoveel interessante dingen te doen zijn waar ik zonder partner tijd voor had.

Vanaf dat moment heb ik beetje bij beetje mijn leven een tweede keer uitgevonden. Ik formuleerde nieuwe doelstellingen en bedacht dat ik zelfstandig en sterk moest worden om die allemaal uit te kunnen voeren. Vervolgens kwam ik erachter dat ik altijd al zo sterk en zelfstandig was geweest, maar dat nooit had geweten. Een herontdekking ook van mezelf dus.

Deze zelfstandigheid vertaalt zich bepaald niet in eenzaamheid. Als je focus niet meer ligt op het vinden van een partner, dan investeer je je tijd in relaties die je wat brengen. Beetje bij beetje ontstaat er een warme sociale kring waar je eerst (te) weinig oog voor had: vrienden, familie, sparringpartners, bioscoopmaatjes, stapmaatjes, weekendjewegmaatjes, noem maar op. Je deelt je leven met mensen die elkaar, en jou, goed aanvullen.

Andere singles

Inmiddels ben ik dus een erg dankbare single die openstaat voor de liefde, maar gelukkig is met wat mijn huidige leven mij brengt. Ik merk dat andere singles, zowel mannen als vrouwen, voor korte of lange tijd ongebonden, met of zonder kinderen, hier graag met mij over praten. Het is ze

nog niet gelukt hun situatie te zien voor wat het is. Ze ploeteren met hun vrije tijd, hun vakanties, het alleen wonen of een andere woonvorm vinden, hun seksleven, hun carrière, hun zingeving, noem maar op. Ze begrijpen niet hoe ik toch zo'n happy single heb kunnen worden met zo'n rijk gevoel.

Gelukkig zijn er ook singles om me heen die wel beseffen hoe fijn het is om een tijd ongebonden te zijn. Ze zien er de voordelen van in, laten zich niet (of niet te veel) beïnvloeden door de buitenwereld en grijpen de mogelijkheden met beide handen aan. Kortom: ze weten dat ze zonder relatie gewoon compleet zijn. Sommige van hen maken hun dromen op inventieve manier waar en creëren daarmee nieuwe levensvormen. Bijvoorbeeld als het gaat om hun kinderwens.

Van de gelukkige groep heb ik er zo veel mogelijk gesproken. Wat zijn de voordelen van single zijn? Hoe wonen ze? Hoe ontwikkelen ze zich? Hoe ziet hun sociale, romantische en seksleven eruit? Hun ervaringen en mijn ervaringen heb ik gebundeld in dit boek om zowel singles als hun familieleden, vrienden en kennissen de ogen te openen voor het prachtige single geluk!

HOOFDSTUK 1 SOLOREIZEN

Waarom solo reizen?

Ben je single en heb je zin om een mooie reis te maken? Niet iedereen ziet het zitten om dat alleen te doen. Maar de kans bestaat dat je geen geschikte reisgenoot vindt en weinig enthousiasme voelt voor een groepsreis. Overweeg dan toch eens solo te gaan. Dat je makkelijk in je eentje de wijde wereld in kunt trekken, is om hele verschillende redenen namelijk een van de grootste privileges van single zijn.

De eerste keer dat ik alleen op pad ging, betrof slechts vijf dagen in de Franse streek Les Corbières die ik achter een gezamenlijke vakantie met vrienden aan plakte. Ik was gegrepen door de geschiedenis van de Katharen en wilde de kastelen bezoeken die hun tijdens de inquisitie bescherming hadden geboden. Maar wie van mijn vrienden zou daar ook zin in hebben en precies op die data mee kunnen? Ik kon niemand bedenken en was al van plan om mijn wens achteloos weg te gooien. Toch bleef het in mijn hoofd rondspoken. Het idee dat ik me zo afhankelijk van anderen opstelde, benauwde me. Wat hield me tegen om er gewoon heen te gaan en rond te kijken?

Ik luisterde naar de stem in mij die doodsbang was voor eenzaamheid, de confrontatie met mezelf en de medelij-

dende blik van anderen. Hoe zou het zijn om alleen te reizen, alleen locaties te bezoeken waar vooral gezinnen en stellen op afkwamen, alleen in een restaurant te zitten? Mensen ontmoeten was niet mijn doel, maar medereizigers kom je meestal in een hostel tegen, of in het openbaar vervoer. En dat in landen als Indonesië of Australië, waar velen solo naartoe gaan.

Ook grotere vragen kwamen op: klopte het wel dat ik dit rond mijn dertigste in mijn eentje moest doen? Wat was er mis met mij? Had ik niet al lang een gezin moeten hebben waarmee ik op vakantie ging? Machteloos haalde ik mijn schouders op: hier was ik niet tegen opgewassen. Dacht ik.

Toch hoorde ik ergens heel ver weg, diep in mij begraven, een andere stem. Een onbevungen kinderstem die ondanks al mijn opgebouwde vooroordelen nog steeds leefde. Waarschijnlijk zou het een spannend avontuur worden en een heerlijke afwisseling om na een gezellige 'groeps-vakantie' zelf invulling te geven aan mijn dagprogramma. Dankzij dat zachte, doch indringende geluid, besloot ik het er toch op te wagen.

Ik huurde een auto in Perpignan en reed monter mijn bestemming tegemoet. Achteraf bezien kan ik zeggen dat het pure genot en de dankbaarheid die ik tijdens dit eerste soloreisje heb ervaren, een stuk zwaarder wogen dan de angst die ik vooraf voelde. Er ging een wereld aan mogelijkheden voor mij open. Deze vijf dagen legden de basis voor een gevoel van vrijheid en een diep besef van de persoonlijke groei die je als single kunt doormaken. Ook werden ze de voorbode van een aantal langere soloreizen die belangrijke ijkpunten in mijn leven zijn geworden. En van de reizen die ik in de toekomst nog zal maken. Met gemak.

Waarom is reizen zo toegankelijk voor singles?

Er hoeft maar één persoon de aspiratie te hebben om een kortere of langere periode het dagelijkse leven stil te zetten voor een mooi avontuur. Er hoeft maar één persoon de ideale situatie te creëren om deze wens te vervullen en er hoeft maar één persoon het eens te zijn met de reisbestemming(en) en reisstijl. En die persoon ben jij.

Ook weet je van tevoren dat je tijdens het reizen geen last zult hebben van het dagelijkse gemis van een partner die jou in gedachte steeds terug naar huis trekt. Vanaf de planning al, kun je dus ongeremd opgaan in je eigen project.

Wat levert het op om solo te gaan?

Zonder reisgenoot ben je vrij om zowel letterlijk als figuurlijk elke weg in slaan die je maar wilt. Bovendien brengt een soloreis een overweldigende cocktail met zich mee van intensiteit, bijzondere ontmoetingen en als belangrijkste ingrediënt: ontdekkingen. Het ontdekken betreft niet alleen nieuwe werelden, maar ook onvermoede eigen interesses, capaciteiten en krachten.

Hoe dat komt en hoe dat werkt, lees je in de volgende verhalen die gebaseerd zijn op zowel mijn eigen ervaringen, als de ervaringen van andere reislustige singles. Elk thema wordt aangevuld met een uitleg van psycholoog Dries van den Bergh, een ervaren soloreiziger die in zijn praktijk in Amersfoort onder andere gedragstherapie geeft. Ook krijg je handige tips die je hopelijk een extra zet zullen geven om volop te genieten van dit avontuurlijke aspect van het single leven!

SOLO REIZEN - PRECIES DOEN WAT JE ZELF WILT

Een van de mooiste cadeaus die je jezelf schenkt als je alleen op pad gaat, is dat je precies kunt doen wat je zelf wilt.

Het klinkt als een open deur, maar het meemaken voelt elke keer weer als een hele nieuwe ervaring. Je staat versted van wat een dag allemaal in petto heeft als je je plannen zomaar omgooit. Het besef groeit dat je op heel wat momenten in het leven verschillende kanten op kunt en daar zelden gebruik van maakt. Tijdens mijn bezoek aan de Kathaarse kastelen ontdekte ik al snel hoe waardevol vrijheid is. Ook Pieter kwam daar in Canada na wat geworstel achter.

Droomkamertje

Het is drie uur rijden van Perpignan naar Les Corbières. Ik arriveer in het hotel waar ik op aanraden van een oud-collega een kamer heb gereserveerd. Ze heeft er maanden doorgebracht om een reisgids over de Katharen te schrijven en kent de eigenaren goed. Vanuit Nederland belde ze hen speciaal op om te zorgen dat ik er vijf nachten terecht kan.

Ik word door een vriendelijk stel ontvangen. Hun hotelletje ziet er inderdaad charmant uit. Maar de kamer bevalt me niet. Eigenlijk bevalt het hele hotel mij niet. Het ligt namelijk aan een doorgaande weg en autogeluid is wel het laatste waar ik behoefte aan heb tijdens vakanties. Bovendien biedt mijn raam weinig uitzicht, hetgeen erg jammer is in deze omgeving. Moet ik hier blijven?

In mijn hoofd hoor ik alles wat een reisgenoot tegen me zou zeggen. Of het nu vroeger mijn ouders waren geweest, of recenter een vriendje of een vriendin: 'Dat kun je niet maken. Ze hebben speciaal een kamer vrij gehouden.' En: 'Waarom ben je toch zo gevoelig, die auto's, daar wen je wel aan. Ik vind het prima hier en heb geen zin om op zoek te gaan naar iets anders!'

Na mijn lange rit kan ik even niet zo goed nadenken, ik barst van de koppijn en heb behoefte aan rust. Ik ga op het bed liggen en probeer wat te ontspannen in de koelte van de kamer. Maar het lukt mij niet het passerende verkeer te negeren. Wat moet ik doen?

Ineens dringt de luxe van mijn nieuwe reissituatie tot mij door: ik hoef met niemand rekening te houden! Ik verontschuldig me bij de eigenaren, die heel begripvol en aardig reageren. Ik pak weer mijn spullen en rijd de prachtige omgeving in, op zoek naar mijn ideale plek.

In plaats van de hoofdweg neem ik een afslag. Een smal weggetje dat uit de rotsen gehakt lijkt te zijn, brengt mij naar een authentiek buurtschap met kleine huizen. Drie oude vrouwtjes, gekleed in versleten jurken, zitten tevreden op een bankje in de zon. Ik stop, doe het raampje open en vraag hun of ze een leuk logeeradres kennen. Een vrouw met nog maar drie tanden in haar mond raadt mij aan het in Puilaurens te proberen. Een dorpje dat bij het gelijk genaamde kasteel hoort. Dankbaar zet ik mijn pittoreske tocht voort.

In Puilaurens, waar de oude huisjes met zacht grijze stenen tegen de helling op zijn gebouwd, zit weer een ontvangstcomité van oude mensen. Dit keer onder de boom van het centrale plein, bij een stromend beekje. Ze wijzen mij de weg naar een chambre d'hôte, net buiten het dorp.

Ik stop bij een witte boerderij die midden in een gekleurde tuin staat vol zoet ruikende wilde bloemen. Op de achtergrond begint een steile rotswand.

Een vrouw van circa vijftig jaar oud, donker haar en een vriendelijk, rond gezicht, loopt mij tegemoet. Ik vraag haar of ze plaats voor me heeft. Ze reageert verrast. Normaal gesproken zou dat niet zo zijn, maar er hebben net mensen afgebeld. Ze gaat me voor het huis in en de trap op. Ze duwt een deur open. Eén korte blik naar binnen is al genoeg om te weten dat dit een voltreffer is.

In het ouderwets behangen, met zon overgoten kamertje staan een houten bed en een kaptafeltje. Het open raam biedt uitzicht op de romantische tuin. Het enige wat ik hoor is vogelzang en de wind. Maar dat is niet alles. Ik ga bij het raam staan en kijk zo'n tien meter naar boven. Mijn adem stukt. Op een rotspunt prijkt in al zijn schoonheid de ruige kasteelruïne van Puilaurens. Groter en spectaculairder dan ik ooit voor mogelijk had gehouden. Ongelo-

vig kijk ik nog eens rond en kan nauwelijks bevatten dat mijn vrijheid mij naar zo een mooie plek heeft gebracht.

Inspiratie

Al jaren had Pieter het beeld voor ogen gehad: drie maanden lang in een blokhut zitten, midden in de bergen van Canada, om in alle rust zijn eerste verhalenboek te schrijven. Het sprak voor zich dat dit het best uitvoerbaar was nu hij nog single door het leven ging. Tussen een paar strategische consultancy-opdrachten door zag hij de ruimte om in het diepe te springen.

Het plan leek heel simpel. Zijn vlucht naar Vancouver was geboekt en ter plekke zou hij zijn blokhut vinden. Hoe eenvoudig dat ging in die omgeving, had hij in films gezien. Je liep een plaatselijk bureautje binnen en daar waren ze blij dat ze een maffe locatie vol spinnenwebben weer een keer konden openen en oppoetsen om je vervolgens in diepe eenzaamheid met een etensvoorraad achter te laten.

Eenmaal in Canada echter, bleek de realiteit anders. De meeste blokhutten waren voor groepen bestemd en dus onbetaalbaar. Daar kwam bij dat Pieter in elk geval elektriciteit nodig had, en eigenlijk ook wel wifi wilde. Na tien dagen zoeken vond hij eindelijk een locatie. Het was slechts voor twee weken en midden op het eiland Cortes. Toch leek het hem beter dan niks. Hij installeerde zich daar, schreef wat verhalen, genoot van de mooie vlakke natuur en zocht naarstig naar een volgend adres.

Via via hoorde hij dat een eiland verderop een blokhut te huur stond die aan zijn eisen voldeed. Ook die was niet in de bossen of de bergen, maar wel aan het strand. Daar zou hij de komende twee maanden kunnen zitten. Ideaal dus, dacht Pieter. Snel belde hij de eigenaresse en binnen een paar minuten was alles in kanen en kruiken. Tevreden liep hij richting de zee om naar de voorbijvarende boten te kijken en van dit moment te genieten.

Maar terwijl hij zogenaamd zat te ontspannen, bekwam hem een onrustig gevoel. Hij deed iets niet goed. Hij zat in een ver land, waar prachtige dingen te zien waren. Inmiddels had hij veel lokale

bewoners gesproken en om niet te verklaren redenen voelde hij zich aangetrokken tot het noorden van Canada. Langzamerhand drong tot hem door dat hij dezelfde route wilde gaan afleggen als de goudzoekers vroeger hadden gedaan, op zoek naar hun geluk.

Alleen vroeg Pieter zich af of dat niet een beetje gek was. Hij was hier toch gekomen om te schrijven? Hij had zijn vrienden, familieleden en collega's al beloofd met een mooi boek terug te komen. Waarom wilde hij die tocht zo graag maken? Hij tuurde nog eens voor zich uit en begreep al snel dat er maar één manier was om daarachter te komen: gewoon zijn gevoel volgen. Een beetje in de war stond hij op en belde de vrouw om de blokhut weer af te zeggen.

Tijdens de indrukwekkende, avontuurlijke reis die hij in de daaropvolgende weken naar het noorden maakte, ontmoette Pieter oude mijnwerkers in cafés. Ruwe bolsters met stoere verhalen. Hij zag absurde decors van verlaten mijndorpen. Al liftend hoorde hij citaten uit levens die niks met het zijne te maken hadden. In de uren die hij in bussen doorbracht, dacht hij na over wat hij allemaal had gehoord. Bij thuiskomst was het schrijven van zijn boek een fluitje van een cent. Het enige waar hij naar op zoek was geweest, was inspiratie. Intuïtief had hij precies geweten waar hij die zou vinden.

Waarom een soloreis de ideale setting biedt om precies te doen wat je zelf wilt

Ik heb me vaak afgevraagd waarom je tijdens een soloreis toegang hebt tot een soort magische wereld die thuis niet lijkt te bestaan. Terwijl die voor buitenlandse soloreizigers in jouw eigen stad of land wel bestaat. En omgekeerd geldt dat precies zo. Het gaat om een wereld waarin alles mogelijk is. Een wereld waarin je honderd procent jezelf bent en precies doet waar je op dat moment drang naar voelt. Net als vroeger toen je in het bos speelde of toen de speeltuin zo groot als de aarde leek. In een ander land opent het zich zomaar weer voor je.

Psycholoog Dries van den Bergh: *De vrijheid om ongeremd je eigen impulsen en wensen te volgen is iets waar je in je vertrouwde omgeving niet zo snel gebruik van maakt. Binnen onze maatschappij met opgelegde regels leren we ons gevoel grotendeels te negeren. We passen ons aan. Ben je ziek bijvoorbeeld, maar kun je nog redelijk op je benen staan, dan ga je toch werken omdat dat van je wordt verwacht. Bovendien hebben we de neiging om in een wereld die er op veel vlakken elke dag hetzelfde uitziet, volgens een vast ritueel te leven. De hele tijd door intuïtieve keuzes maken is er niet bij en we hebben geen idee waar het ons zou brengen als we dat wel zouden doen. Tijdens een reis sta je los van die vertrouwde omgeving met regels en dagelijkse rituelen.*

Toch ligt het mijns inziens niet alleen aan het buitenland, want die ervaring van vrijheid heb ik vooral als ik alleen reis. Is er iemand aan mijn zijde die ik een uur of een dag eerder heb leren kennen, dan gaat het ook nog wel op, maar niet als het om een vriendschap of liefdesrelatie gaat.

Dries van den Bergh: *Met iemand die je al kent, heb je bepaalde gedragsregels ontwikkeld waar je je beiden aan houdt, bovendien is de kans groot dat je je aanpast aan de wensen van de ander. Het is vergelijkbaar met een molecule binnen een vaste of vloeibare stof. In het eerste geval beweegt het zich heel beperkt terwijl het in het tweede geval lekker los rond kan zwemmen.*

Solo reizen biedt je dus niet alleen de gelegenheid om een nieuw land te ontdekken, maar ook om te ontdekken wie je zelf bent en waar je jezelf naartoe leidt als je al je impulsen volgt. Een avontuur dat erg de moeite waard is.

Wil je eens meemaken hoe het is om je weer zo vrij als een kind te voelen, dan zul je het er dus echt eens op moeten wagen. Reis solo! Toch is in je eentje op reis gaan niet voor iedereen voldoende om de magische wereld van vrijheid te betreden. De kunst zit hem in het kunnen luisteren naar het stemmetje in jezelf dat precies weet waar jij heen wilt. Hieronder wat tips om die tot zijn recht te laten komen:

- Plan je reis niet helemaal in, maar laat ruimte over voor spontane acties
- Praat met andere reizigers die al op plekken zijn geweest die jij nog niet kent. Zo kom je erachter wat de mogelijkheden zijn
- Het beste moment om te weten wat je wilt gaan doen, is 's ochtends bij het ontwaken. Dan sta je het meest in contact met je onbewuste en je intuïtie
- Stel je onafhankelijk op ten opzichte van andere reizigers. Gaan die ergens naartoe waar je geen interesse in hebt, voel je dan niet verplicht om mee te gaan. Je komt wel weer nieuwe mensen tegen
- Als je met eigen vervoer reist en je ziet een afslag die je wilt nemen, zonder dat het de goede weg is en zonder dat je weet waarom, volg je gevoel dan gewoon eens. Je zult nogmaals verbaasd staan hoe mooi de plekken en ervaringen soms zijn waar je jezelf naartoe brengt

SOLO REIZEN - ONTMOETINGEN

Er wordt weleens gezegd dat als we geen ego en lichaam zouden hebben, we ons met iedereen verbonden zouden voelen. Geen exclusieve relaties, vriendschappen, families, maar gewoon samen één. Want uiteindelijk zijn we in de basis allemaal hetzelfde. We hebben dezelfde angsten en verlangens.

Daar staat tegenover dat mensen door levenservaring en achtergrond veel van elkaar verschillen. En dat is mooi, want het maakt ontmoetingen en gesprekken extra verrijkend.

In principe zou iedereen, op elke dag van de week, dus in staat moeten zijn om met een willekeurig ander persoon een leuke tijd te hebben en wederzijds begrip te creëren. Wat onze afkomst ook is, hoe oud we ook zijn en tot welk geslacht we ook behoren.

Toch is het voornamelijk tijdens soloreizen dat ik de na-

tuurlijke verbondenheid heb gevoeld die er tussen mensen bestaat, en de oprechte interesse in elkaar. Ook Pieter ondervond in wat extremere omstandigheden, hoe mensen elkaar van nature aanvullen en compleet maken.

Hartverwarmend

Verwachtingsvol stap ik in de bus die mij in zeven uur van Auckland naar Napier zal brengen. Eindelijk ga ik iets van Nieuw-Zeeland zien. Naast mij zit een lief glimlachende Maori-vrouw. We raken in een interessant gesprek verwickeld over de plaatselijke geschiedenis.

De bus houdt stil bij verschillende haltes, mensen stappen in en uit. Ook mijn buurvrouw heeft inmiddels de bus verlaten. Bij Lake Taupo volgt een langere stop. Ik ga naar buiten om even de benen te strekken. De herfstvakantie is net begonnen. Kinderen worden aan de buschauffeur toevertrouwd, tot familieleden hen bij hun eindbestemming komen ophalen. Ik merk een schattig blond jongetje op dat huilend afscheid neemt van zijn moeder.

Het tafereel raakt me. Iets zegt me dat ik mij over dit jongetje moet ontfermen. Ik loop naar hem en zijn moeder toe. Hij is acht en vindt het eng om de bus alleen te nemen. Met een brok in mijn keel beloof ik hun dat we de reis samen gaan maken. Hij komt naast me zitten en we praten even verder. Uiteindelijk valt hij tegen mijn schouder in slaap. Ontroerd kijk ik naar het blonde engeltje en draai mijn blik richting het raam. Afwisselende silhouetten van heuvels steken af tegen de inmiddels donkere lucht.

Uren later stopt de bus, we zijn in Napier. Ik maak het jongetje wakker en hou zijn handje stevig in de mijne, vastbesloten hem niet te laten gaan voordat hij goed terechtgekomen is. Andere kinderen worden bij de uitgang meteen opgevangen door hun oma's, tantes en ooms. Mijn intuïtie heeft mij niet verraden: niemand wacht op mijn reisgenootje.

In de laadbak zoeken we naar zijn koffer. Gelukkig staat er een telefoonnummer op. Na de buschauffeur te hebben verzekerd dat ik de verantwoordelijkheid op me neem, bel ik de moe-

der. Ze klinkt verward, huilt en zal zo snel mogelijk contact opnemen met haar zus. Ik ga op het bankje van de bushalte zitten en neem het jongetje op mijn schoot. Eerst rollen er tranen over zijn wangen, maar dan praten we over zijn vakanties, zijn vriendjes en over school. Soms moeten we zelfs hard lachen.

Als de straat al lang verlaten is, komt er een verroeste auto aan tuffen. Een kaalgeschoren man met blote bast vol tatoeages en een sigaret in zijn mond, zit aan het stuur. Achterin twee kinderen in pyjama. De omvangrijke tante van het jongetje stapt de auto uit. Ze draagt een babydoll en pantoffels.

Stralend springt het jongetje op en rent ze tegemoet. Maar niet voordat hij afscheid van mij heeft genomen. Hij kijkt me aan met een blik van dankbaarheid. Ook ik straal, dolgelukkig dat het lieve mannetje dat zich dapper overgaf aan mijn zorgen, zijn familie heeft gevonden. Maar ook gelukkig met deze hartverwarmende ontmoeting. Even hadden we een exclusieve plek in elkaars leven.

Waardevolle bagage

Tijdens zijn rondreis door Canada besluit Pieter de eenzaamheid eens echt op te zoeken. Op weg naar het noorden is hij al heel wat mensen tegengekomen waar hij een leuke tijd mee heeft gehad. Nu wil hij weten hoe het is om alleen op avontuur te gaan, alleen zijn tent op te zetten en een maal te bereiden op een zelf gemaakt vuur. Hij wil weten hoe het is om 's nachts met enkel geluiden van de natuur in slaap vallen.

Bij Jasper City trekt hij de wildernis in met een net aangeschaft tentje en een slaapzak die warmte biedt tot 0 graden. De afgelopen dagen heeft hij informatie verzameld over hoe je je goed voorbereidt en hij hoopt dat de inhoud van zijn lichte rugtas toereikend is. Na een lange wandeling door de stille bergen, langs dennenbomen en meertjes, komt hij 's avonds op de kampeerplaats aan.

Hij ziet een plat stukje grond met aan de zijkant een gat dat voor toilet door moet gaan en een boomstam waar je je spullen aan omhoog kunt hijsen zodat beren je deodorant of tandpasta niet opeten. Pieter is geenszins verrast door de eenvoud van de